

τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὄνομα, καθὼς ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστὶν. Ἐνταῦθα εἶναι συνηγμένη ἡ Ἐκκλησία σύμπασα, τὸ ἀπειρον δηλαδὴ ἄθροισμα τῶν πιστῶν, μετ' εὐλαθείας καὶ σεμνότητος ἱσταμένων πρὸ τῶν θαυμάσιων τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, ἧτοι τοῦ Θρόνου τῆς ὑπερτάτης Μεγαλωσύνης καὶ προσευχομένων. Διὰ τὴν προσευχὴν δὲ ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὠρισμένον τόπον, τὸν ἱερὸν οἶκον ἢ Ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὠρισμένην ἡμέραν, τὴν Κυριακὴν καὶ τὰς λοιπὰς ἐπισημοὺς ἑορτάς. Κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην καὶ ἐπιφανῆ ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, ἡ ὁποία ἀναμνηνῆσκει εἰς ἡμᾶς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνέρχονται ὑπὸ τοὺς εὐρεῖς θόλους τῶν ἱερῶν Ναῶν, ἐνθα αἱ ὠραῖαι τέχναι, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ ζωγραφικὴ, ἡ ποίησις καὶ ἡ μουσικὴ ἀποτελοῦσι θεῖαν καὶ οὐράνιον ἁρμονίαν, καταθέλουσαν καὶ συγκινούσαν τὴν καρδίαν, ἐκεῖ, λέγομεν, συνέρχονται οἱ Πατριάρχαι, οἱ ἐπίσκοποι, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ πιστοί, καὶ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ εὐδόξου θυμιάματος καὶ τῆς ἑναρμονίου ψαλμωδίας ἀναπέμπουσιν ἐκ μυρῶν στομάτων τὴν αὐτὴν δοξολογίαν, τὸν αὐτὸν αἶνον, τὴν παράκλησιν τέλος ἐκείνην καὶ τὴν δέησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη, ὅτι ἐμμένοντες θά ἐνωτίζηται καὶ εὐαρέστως θά προσδέχηται. «Ὁὐ γὰρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» Ὡ! Πρέπει κανεὶς νὰ ἔχη λίαν ψυχρὰν τὴν καρδίαν διὰ νὰ μὴ κατανοῇ ἐνώπιον τῆς ἀπαραμύλλου ταύτης μεγαλειότητος τῆς δημοσίας καὶ κοινῆς προσευχῆς!

Τὴν μεγαλοπρέπειαν ταύτην, τὴν ἀληθῶς θεῖαν καὶ οὐράνιον, ἀποθαυμάζων τις τῶν νεωτέρων ξένων, γράφει ταῦτα μετ' ἐνδομύχου εὐλαθείας: «Κυριακὴ τῶν Χριστιανῶν, σὲ γεραίρω καὶ σὲ εὐλογῶ. Σὲ γεραίρω διότι δίδεις τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀνακούφισιν εἰς τὸν τίμιον καὶ Παρραλέον ἐργάτην. Σὲ εὐλογῶ διότι διαχέεις πλουσίως τὴν εὐφροσύνην εἰς τὰ μικρὰ παιδία, τὰ ὁποῖα σὲ ἀνευφημοῦσι. Σὲ γεραίρω διότι ἐπιδαψιλεύεις τὴν ἐγκάρδιον θυμηδίαν εἰς τὰς εὐσεβεῖς μητέρας, αἱ ὁποῖαι στολιζοῦσι τὰ τέκνα αὐτῶν πρὸς τιμὴν σου. Σὲ εὐλογῶ διὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν τὴν ὁποίαν δίδεις εἰς τὸ οἶκημα τοῦ πτωχοῦ, διότι ἱκανοποιεῖς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς τοῦ λαοῦ ἀνάγκας καὶ διότι ἐπαναπαύεις τὴν συνείδησιν καὶ ἐξαγιάζεις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διὰ τῆς κοινῆς προσευχῆς».

Καὶ ἐνταῦθα ἔγκειται ἀληθῶς τὸ ἱερὸν μεγαλεῖον τῆς Κυριακῆς καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν. Διότι εἶναι ἡμέρα δοξολογίας, ἡμέρα ἐπισημοῦ προσευχῆς, ἡ ὁποία σώζει τὸν κόσμον. Εἶναι ἡμέρα, καθ' ἣν τελεῖται καὶ προσφέρεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἐτέρου ἄκρου σύμπαντος τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου ἡ ἀναίμακτος ἐξίλαστήριος θυσία· εἶναι ἡ ἡμέρα τέλος καθ' ἣν αἱ χεῖρες μυριάδων ἀρχιερέων καὶ ἱερέων εὐλογοῦσι τοὺς πιστοὺς ἐν ὀνόματι τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ. Ἀνανήψωμεν λοιπὸν, ἀγαπητοὶ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα προσφιλεῖς τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας! Προσευχώμεθα μετὰ τῶν σεβασμίων ἡμῶν ἱερέων, συνενώσωμεν μετ' αὐτῶν τὰς παρακλήσεις καὶ τὰς δεήσεις ἡμῶν, καὶ ὦμεν βέδαιοι, ὅτι θέλει εἰσακούσει καὶ τὰς εὐαγγελικὰς καὶ φιλόανθρωπος ἡμῶν Σωτῆρ, ὅστις κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἐπιγείου αὐτοῦ βίου, διαβεβαίωσι περὶ τούτου τοὺς Ἀποστόλους του, δι' αὐτῶν δὲ καὶ ἡμᾶς λέγων:

«Ἀμήν, ἀμήν, λέγω ὑμῖν, ὅτι ἂν αἰτήσητε τὸν Πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δώσει ὑμῖν... Αἰτεῖτε καὶ λήψετε, ἵνα ἡ χάρις ὑμῶν ἦ πεπληρωμένη». (Ἰωάν. 15' 23,24).

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ἐὰν πᾶσιν μία ἡμέρα καθ' ἣν καὶ μόνην, ὁ αἴθριον τῶν Ἐκκλησιῶν πρέπει νὰ ἦναι βωβὸς καὶ σκεπασμένος μὲ πένθιμον κάλυμμα καὶ μίαν συμβολικὴν παρῶστασιν πολλὰ ὑπονοούσαν, αὕτη εἶναι ἡ μυστηριώδης καὶ Σωτηριώδης Μεγάλῃ Παράσκευῃ. Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ ὠχρότης τοῦ θανάτου ζοφερά καὶ παγερά διαχίνεται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ διδασκάλου τῶν ἱεροκηρύκων! Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν οἱ γλυκεῖς καὶ μελιζιοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ Οὐρανίου φωτὸς ἔχουν σβύσει! Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν τὸ Πανάγιον στόμα Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐσόρπισε τὴν γαλήνην, τὴν χαρὰν καὶ τὰς οὐρανίους καὶ κοσμοσωτηρίους διδασκαλίας, μένει ἄφωνον! Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν αἱ χεῖρες, αἵτινες ἔπλασαν τὴν γλῶσσαν τῶν ἱεροκηρύκων, μένουσιν ἀπροσηλωμένα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ! Ἡ ἡμέρα, τέλος, καθ' ἣν οἱ ἄχραντοι Αὐτοῦ πόδες, οἵτινες μᾶς διήνοιξαν τὸν δρόμον τοῦ κηρύγματος, μένουσιν ἀδρανεῖς, ἀπροσηλωμένοι, αἰμόφυρτοι! Ποῖον στόμα, ποῖος νοῦς, ποῖα καρδιά, δύναται νὰ ξεαρθῶν εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ νὰ εἴπουν περισσότερα καὶ συγκινητικώτερα ἄφ' ὅτι λέγονται τὰ πρόφητα καὶ οἱ ἀμίμητοι εἰς ὕψος καὶ μεγαληγορίαν Ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνογράφοι, οἱ ὄντως ἅγιοι καὶ θεοφόροι ἐκεῖνοι Πατέρες. Δὲν εἶναι προτιμώτερον ν' ἀφίσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἐν ἐκστάσει νὰ ἀκούσῃ τὸ βωβὸν Ἐκεῖνου κήρυγμα τὸ μυστηριώδως ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ κλειστὸν Του στόμα; Αἱ συγκινητικαὶ χειρονομίαι, αἵτινες προέρχονται ἀπὸ τὰς καρφωμένας Αὐτοῦ χεῖρας, αἱ ὑψηλαὶ διδασκαλῖαι αἵτινες ἀναπνέουσιν ἀπὸ τὸ αἱματοβαμμένον πρόσωπόν Του, αἱ οὐράναι ἀποστροφαὶ τοῦ Θεοῦ Λόγου αἵτινες διαγράφονται σπαρακτικῶς ἀπὸ τὰς κυματοειδεῖς κατενθύνσεις τοῦ πανταχόθεν περιλούοντος Αὐτὸν αἵματός Του, καὶ ἀπειρα ἄλλα ἅτινα δύναται νὰ μελετήσῃ πᾶς εὐλαβῆς προσκυνητῆς ἐπάνω εἰς τὸ ἀναπαριστώμενον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην Θεῖον Δράμα, δὲν εἶναι ὑπεραρκετὰ ὄχι μόνον καρδίας νὰ συγκινήσουν, ἀλλὰ καὶ πέτρας νὰ ραγίσουν; Ἡ λέγει τι σιγῆς κρεῖττων ἢ σιγῆν ἔχε, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ εἴπῃ περισσότερα ἄφ' ὅτι λέγει ἡ μυστηριώδης καὶ κατανοητικὴ σιγῇ Ἐκεῖνης τῆς ἡμέρας;

Εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «Ἀποστέλου Ἀνδρέου» ὑπάρχουν αἱ ἐξῆς ἐκδόσεις μας. Ἡ Θεότης τοῦ Χριστοῦ δραχ. 4. Ἡ περὶ Θεοῦ ἰδέα δραχ. 4. Ὁρθ. Χρ. Κατήχησις δρα. 4. Ὁ Παπαμέρκος δρα. 3. Αἱ Παιδικαὶ Συμβουλαὶ δρα. 3. Ἀπολυτικά καὶ ἑξαποστειλάρια δρα. 3. Παρακλήσεις Ἀποστ. Ἀνδρέου καὶ Ἀγ. Ἀναργύρων ἑκαστον δρα. 2. Ἡ Μέθη δρα. 2. Ὁ Γερμανὸς δρα. 2. Ἡ Νηυστία δρα. 2. Ἡ Ψυχὴ δρα. 2. Ἡ θεοπνευστία τῶν Γραφῶν δρα. 2. Ὁ Σοσιαλισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς δρα. 2. Ὁ Πνευματισμὸς δρα. 2. Αἱ πλάναι τῶν Χιλιαστῶν δωρεάν. καὶ ἄλλα θεολογ. βιβλία.